

L'ÈPOCA DELS POPS

L'ÈPOCA DELS "POPS"

● Quan, enmig de la sorpresa de molts lloretencs, es va començar a practicar el beisbol a Lloret, per allà el 1952, jo només tenia nou anys. En recordo, doncs, poqueta cosa, sobretot, també, perquè les meves afeccions m'han portat més aviat per altres camins que no són, precisament, els de l'esport. Tot i això, n'he estat, sovint, espectador.

Recordo perfectament que, en aquells temps, es tornà a constituir el C.F. Lloret, després d'una època d'abstinència futbolística a la nostra vila, es va construir l'actual camp i a la primera assemblea del club —el 30 de juny de 1954— els directius justificaven ja l'existència de 552 socis —368 de número, 166 de femeníns i 18 d'infantils—.

El beisbol es practicà en el mateix camp de futbol i tinc present una tanca protectora força alta, de tela metàl·lica, situada en un dels angles del camp (el dret si preniem per referència la porta d'entrada) que evitava que les pilotes del beisbol anessin al públic. Darrera aquesta protecció contemplava, algun matí, les evolucions dels "pitxer" i "catxer", les "carreres" dels jugadors, etc. Era tota una novetat, allò. La gent del poble ho anàvem a veure encuriós i ens feiem creus d'aquella aportació dels joves de la colònia d'estiuejants i d'alguns fills de casa bona del mateix Lloret, que havien conegut el beisbol a Amèrica.

Confesso, d'altra banda, que recordar l'ambientació del camp com estava llavors em produeix una evident nostàlgia. Ja per anar-hi hom passava sota la immensa arcada de verdor que proporcionaven els plàtans de la carretera. Una arcada que més aviat semblava un túnel, per dins del qual discorria, sovint, el seguici dels enterraments en cotxe de cavalls, camí del cementiri, en l'obligat darrer viatge. En aquells temps, després de la missa exequial, s'acompanyava el difunt i els familiars fins a la cruïlla de les carreteres i allà, davant de Can "Bianqui" (com deia la gent) s'acomiadava el dol. Els més íntims i amics s'arribaven, després, al cementiri. Quan l'enterrament s'esqueia en dia de festa i coincidí amb la celebració d'un partit de futbol, sempre hi havia algun espectador o algun jugador que comunicava a l'àrbitre el pas del seguici fúnebre i el partit s'interrompia en senyal de respecte pel lloretenc traspassat. Quina diferència dels temps d'avui en què ja no fem cas de res!

A l'entrada del camp d'esports us saludava en primer pla, entre taquilla i taquilla, l'escut del C.F. Lloret, fet amb esgrafiat per l'estucador García. Recordo el cobrador Paltré que, mig treient el cap per la finestreta, en veure'm tan jovenet, em deia condescendent: "—Dona'm un duro i passa! —També el cost de l'entrada és ara ben diferent!

Era un altre Lloret. Començava a despertar l'època turística però encara els establiments hotelers es podien comptar amb els dits de la mà. Hi havia l'Hotel Miramar, al passeig, amb aquell rètol famós que pregonava "Hoy, langosta"; "El Dragón" al n.º 5 del carrer de Sant Elm; el Rosamar, cap a la Caleta, que llavors, en els seus jardins, reunia els dissabtes a la nit la gent més destacada de la colònia d'estiuejants i els ofería espectacles selectes i actuacions memorables d'artistes famosos: la Mary Santpere, En Luís Mariano... "Seis años de éxito creciente" anunciaven els programes. La gent que anava a les audicions de sardanes a la plaça de la Casa de la Vila, en acabar-se la ballada, tenia per costum estirar les cames fins al Rosamar, fent la xarrada i mirant, de passada, les tertúlies familiars que es desenvolupaven als jardins dels diversos xalets d'arran de mar. Efectivament, hom trobava prenent la fresca en aquells patis deliciosos els Garriga, Durall, Mataró, Conill... Els petits estiràvem el coll per veure el brollador de Cal Sr. Terrades, presidit per una delicada estàtua femenina. De la mateixa manera, després, uns i altres, un cop arribats al Rosamar, intentàvem descobrir, per mig de la gelosia de fusta, l'artista que actuava i l'ambient que hi havia. Alguna vegada donàvem la volta cap al camí dels eucaliptus de Can Macià i des de la pujada, a tall de graderia, miràvem una estona l'espectacle, si era a l'aire lliure. Els lloretencs encara no ens havíem fet rics i aquella era, per a molts, la forma de participar de les festes socials dels altres.

Hi havia, també, l'Hotel Reina Isabel, a Venècia, la pensió Brisamar al carrer de Sant Bertomeu, el Rosanna, a l'antiga i senyorial casa de Joan Gelats, la Pensió Cristina, de la família Solé Blay, al carrer de Sant Pere, la Fonda Comerç, dels Planas, al ca-

rrer de l'Hospital, l'Hotel Carabela, que havia aixecat molta expectació quan fou construït, sobretot perquè s'habilità un accés directe a través de la riera amb un pont d'una notòria eskena d'ase amb baranes i fenals que li donaven un cert to: l'Hotel Mañana, a l'antiga casa pairal dels Saragossa, en els jardins de la qual, als anys vint, s'havien celebrat memorables balls de societat que el poeta Carner immortalitzà en un generós article a la revista "D'ací, d'allà"; l'Hotel Costa Brava, damunt l'estatge del casino "Círculo Lloretense", la consergeria del qual —em refereixo al casino— regentava, llavors, la Carmeta Sais, vídua de Josep Casayas. Es curiós que l'Hotel Costa Brava tenia el telèfon núm. 6, cosa que fa pensar que n'hi havia pocs en aquells temps gloriosos de la recordada Marieta Creus, l'encarregada local de la Telefònica. Tot tenia encara una entranyable relació humana. No era necessari saber-se el telèfon de memòria —tot i els pocs que hi havia— ni consultar el llistí. Era suficient aixecar l'auricular i dir: "—Marieta, posa'm amb el Dr. Benito", per exemple. Al carrer dels Horts hi havia la residència Marisol i al passeig —tornem on havíem començat el recorregut imaginari— el prestigiós Hotel Excelsior, anunciat, d'altra banda, amb un graciós rètol pintat a la paret de la caseta dels pescadors, on hi havia la màquina de treure les barques.

Un passeig tràquill amb una filera de plàtans recent plantats al cantó de les cases. A la platja, els famosos "toldos" arrencats.

A la platja, els Banys Ventura reunien tota la clientela d'estiuejants i als vespres, també s'hi celebrava alguna festa. Tinc la imatge viva, encara, d'haver vist ballar-hi una impecable polka al matrimoni format per l'advocat Jaume Segarra i la Sra. Elisa Cullilla. L'amo de l'establiment —l'Avi Rata— tampoc desaprovava l'oportunitat de ballar algun nostàlgic vals. Més avall, el Bar Marina, creat per l'Antoni Balcells, començava a estar de moda. Hom no sabia si anar-hi perquè s'hi estava molt bé o per la simpatia de la Maria, la Rosa i la Marina, filles de l'Antoni, que estaven en plena joventut i bellesa.

A Canyelles, el bar de l'Antoni Rodríguez era un punt de referència obligat per a les excursions a aquell sector. Si l'anada es feia per terra, hi havia la possibilitat de llogar alguna bicicleta a Cal l'Abuyé o a Cal Schilling. L'amo d'aquest darrer establiment tenia una curiosa afecció: Col·leccionava els programes i cromos del cinema i els clavava ordenadament a les vigues de fusta del local. Eren els temps de les lluites i la competència entre el Cinema Modern, del Sr. Giral de Blanes i la Maria Teira, i el Cine Talia, capitanejat per l'empresa Carcereny, que hi passava unes divertides pel·lícules de carreres amb la virtut de parar la projecció en un moment determinat perquè la gent concursés i endevinés quin corredor guanyava. Als qui encertaven se'ls donava un tortell. Així, amb l'esquer de l'obsequi, el Cine Talia anava agafant el públic de l'altre i aquest —el Modern— acabà passant, també, a les mans de l'empresa Carcereny.

(Continuarà)

Joan DOMENECH i MONER